

Resposta a una carta als Reis Mags

Un relat de: [drocera](#)

Benvolgut Ricard,

Ahir vaig rebre la teva carta. T'haig de felicitar perquè, tot i ser un noi ben jovenet, has sabut redactar-la molt bé. De segur que de gran seràs un home de profit. Deus estar estranyat de rebre'n resposta: no acostuma a passar. M'ho he pensat molt, abans de respondre-te-la, però aviat faràs vuit anys i podem començar a explicar-te algunes coses.

Et sonarà estrany, però qui escriu aquesta carta no és un Rei Mag. Els Reis Mags la van rebre, però de seguida me la van passar a mi. A la carta expliques que aquest any t'has portat molt bé, has estat un nen exemplar i m'ho crec. Sé de bones fonts que tu estàs fet de bona fusta. Més endavant, demanes quatre joguines; res exagerat, tot prou senzill per posar-ho fàcil als Reis Mags: a vegades, si un demana massa... acaben no portant-li res. Però al final de la carta, hi afegeixes una frase que em commou, especialment en un nen de la teva edat:

"També m'agradaria, estimats Reis Mags, que em tornéssiu el meu pare. Sé que això ja no pot ser, se'n va anar i mai més podrà tornar. Però si almenys poguéssiu fer que s'acabessin per sempre les guerres, deixés d'existir la fam i els homes no es barallessin amb trets i armes i bombes... cap altre nen es tornaria a sentir com jo. Estic segur que ho podeu fer"

Em sap greu dir-te que el teu pare no pot tornar. I no pot recollir les teves cartes dels Reis Mags. No et veurà créixer. Però en canvi, tu ho acceptes així, tan planerament. Sé que has crescut amb aquesta absència, i això t'ha fet fort, madur, intel·ligent. Per això amb només vuit anys t'adones de com funciona el món i comences a tenir desitjos de canviar-lo. I en aquest punt és on entro jo. Entenc el que em demanes, que s'acabi la mort i el patiment. Però és massa, això que em demanes, és massa. M'estàs demanant que jo mateixa m'acabi, que em destrueixi.

No sóc jo qui ho ha de fer, sou vosaltres. Vosaltres em feu néixer, creant fronteres i normes, i barallant-vos després si algú les incompleix. Vosaltres em feu néixer, venent armes arreu del món per enriquir-vos i guanyar poder. Vosaltres em feu néixer, amb feixismes bel·ligerants i fanatismes, deliris de grandiositat. Vosaltres em feu néixer. I tu ara, em vols fer morir. No puc, jo no puc aturar-ho.

Em commou la teva carta, els teus desitjos malgrat ser tan petit. I és per això que t'animo a seguir amb la teva lluita. Una lluita sense armes, silenciosa però coratjosa, lenta però persistent. Una lluita que, espero, algun dia em sacrifiqui. O almenys, em faci adormir per molt de temps. Què més voldria jo, que marxar i no tornar mai més?

I ara m'acomiedo de tu, jove Ricard. Ni tan sols un dia com avui puc descansar, que trist! Només desitjo, de tot cor, que aconseguis fer realitat els teus somnis, encara que així jo desaparegui per sempre. I també desitjo que mai més ens tornem a trobar, tu i jo, cara a cara: si ho féssim, significaria que has sucumbit a la bogeria de la violència, al deliri de les armes i del sofriment. Sigues ferm i no ho facis mai.

Una càlida abraçada,
Guerra.